Vânătorul

de Dumitru George

Zgomot, zgomot, zgomot, urlete, schelălăituri, scâncete. Şi frig, foarte frig. Poate o să plouă, poate o să ningă. E noapte fără lună, noapte neagră, rece, zgomotoasă. Stau în patru labe şi urlu, schelălăi, scâncesc…. Nu mă aude nimeni, nu mă vede nimeni, doar ei, dar de ei nu-mi pasă.

Am fost vânător. Unul adevărat, de succes. În fiecare seară culcam la pământ cel puţin cinci exemplare. Le ademeneam cu bucăţele de carne, bine fripte pe grătar. Îi vedeam, salivau, de la depărtare. Apoi se aruncau asupra prăzii şi eu trăgeam în plin, mănunchiuri de alice care îi lăsau fără suflare. Pe alţii îi urmăream pe străzi lăturalnice. Îi pândeam, le simţeam privirea stupidă, aproape că le vedeam ochii prin întuneric. Poc! Şi jos cu ei. Plecam acasă satisfăcut, numărând victimele.

Recordul a fost de zece. În alt cartier, pe al meu îl curăţasem de mult, nu mai găseai nici o urmă, chiar de ai fi căutat cu lupa. M-am postat lângă un morman de gunoi, într-o noapte caldă. Mă camuflasem într-un trecător obişnuit, puşca o ţineam la spate, nevăzută. I-am observat cum se adunau, câte doi, câte trei. Tremuram de plăcere. Apoi, când le era lumea mai dragă, am tras în grămadă. Unii au încercat să fuga, dar furia mea era prea mare, nu au apucat să se îndepărteze prea mult. Nu pe toţi i-am împuscat mortal. Câţiva au căzut în agonie. I-am lăsat să moară încet, în chinuri, îi vedeam cum se târăsc pe picioarele din spate, cu botul lipit de asfaltul încălzit de soarele zilei ce se încheiase. Odată treaba terminată, m-am grăbit să plec, repede, să nu iasa vreun nebun iubitor de animale. Mi s-a mai întamplat să fiu fugărit pe strazi în miez de noapte….

Nebunie, vacarm de nedescris, noapte rece, schelăituri, scâncete. M-am pus pe spate, cu picioarele în sus, şi urlu la luna care şi-a scos capul de după un nor. Urlu, latru, fac ca toţi dracii, oricum nu mă vede nimeni.

Urăsc câinii, îi urăsc cu patima, îi urăsc de moarte, le port cea mai adancă ură care exista. Aş face orice să-i omor pe toti, mi-aş cheltui întreaga energie să extermin rasa câinească, să o şterg de pe suprafaţa pământului. Dar acum nu pot, acum nu mai pot. Acum mi-au venit de hac…

Totul a început cu femeia aceea. Frumoasă, frumoasă femeie. Asta ar fi trebuit să fie un semnal de alarmă, femeile frumoase întotdeauna aduc necazuri. Dar eu nu, eu nu mi-am dat seama. Am fost orb, am fost orbit, de nebunie, de pasiune, de…

Am cunoscut-o într-o seară în parc. Îmi făceam, ca de obicei, rondul, în căutare de noi victime. Puşca o lăsasem acasă, pentru mai târziu, acum doar inspectam împrejurimile. Se plimba visătoare, cu mâinile la spate, cu părul în vânt. M-am apropiat şi i-am şoptit textul cu care nu dădusem greş niciodată.

-Vrei să-ţi recit începutul unui poem scris de cineva într-un acces de nebunie? i-am spus aproape de ureche.

La început tresari, uşor speriată. Apoi se departă şi mă privi lung, analizandu-mă. Am încercat să adopt o mutră cât mai nevinovată.

-Ar fi interesant, îmi zâmbi în cele din urma. Ia să auzim….

Gata, calea era deschisă.

-Sub paşii tăi cad viermii în extaz/Se bâlbâie salcâmii şi fac spume/Ruşinea-mi fuge beată din obraji/Iar eu mă simt pământ muşcat de râme….

-Mai departe? îmi spuse ea, văzând că fac o pauză cam mare.

-Mai departe sunt celelalte strofe pe care le-am uitat, am dat din umeri.

Surâse.

-Eşti nostim

Ştiam, eram nostim, asta îmi şi propusesem.

-Ce face o tânără ca tine singură în parc la ora asta? Nu ştii că e periculos? m-am prefacut grijuliu. Dacă te întâlneşti cu vreun nebun?

-Păi poate deja m-am întalnit….mi-o întoarse. Şi uite că nu mi-e frică…

-Da, ai dreptate, nebunii sunt cei mai paşnici oameni, am încercat s-o întorc la rândul meu. Nu toţi, dar majoritatea cu siguranţă aşa sunt.

-Şi tu esti printre cei majoritari, nu?

-Exact.

-Se pare că şi eu sunt puţin nebună, de-am ajuns să discut cu un necunoscut, seara târziu, în parcul ăsta pustiu, spuse ca pentru ea.

-Nebunia face parte din viaţa. Oricine îşi doreşte în adânc să fie puţin aşa, dus cu pluta, am filozofat eu.

Filozofiile astea ieftine au trecere la muieri, era o chestie testată şi paratestată.

-Mda, cred că ai dreptate…Nu vrei să ne aşezăm? mă întrebă după ce ne plimbarăm un timp alături.

Avansasem, dacă îmi oferea loc langa ea, pe-o banca. Am privit-o în tăcere câteva minute. Frumuseţea ei mă pătrunse plăcut, îmi accelera bătăile inimii. Uitai de ce venisem în parc. Uitai de inamici. Pentru câteva clipe, uitai că pe lume există acele animale infame, puturoase, care fac umbră pământului degeaba. Nu vedeam decât chipul frumos al însoţitoarei mele. Am spart tăcerea, încercând să fiu interesant.

-Se zice că toamna e anotimpul nostalgicilor…Al triştilor şi inadaptaţilor….

-Al triştilor cu siguranţa, ofta ea.

Era tristă, sărăcuţa, iar eu nu trebuia decât să o compătimesc.

-Orice ai avea pe suflet, nu merită să ţii acolo. Câteodată e bine să dai afară, să vorbeşti cu un necunoscut….Necunoscuţii te pot înţelege mai bine, nu sunt direct implicaţi în poveste, oricare ar fi ea.

Mă privi pentru prima oară cu ceva interes. Apoi sesizai în ochii ei un dram de nehotărâre. Să-mi spună sau nu? Pesemne că se decise să o facă,

deoarece o auzii suspinând, şi o văzui strângându-şi mâinile în poală, semn de nervozitate.

-M-a părăsit, fără să spună un cuvânt, m-a lăsat acolo, după ce am făcut dragoste, încă nu mi se uscase pielea…Încă mai miroseam a el….

Veşnica dramă a femeii părăsite. Trebuia să-mi dau seama, viaţa e plină de clişee. Am încercat să o urmăresc atent, privindu-i lacrimile ce începuseră să coboare lin, lăsând o urmă trandafirie, îndepărtând în drumul lor fondul de ten.

-Vezi tu….Eram împreună de mult. Ne declarasem de atatea ori că ne iubim…Nu ştiu ce s-a întâmplat. Îl simţeam mai străin, mai rece, în ultimul timp. Dar nu credeam că aveam să ajungem aici. Brusc, ieri, mi-a zis că s-a săturat de mine…Că s-a plictisit. Auzi, s-a săturat, ca de o mâncare proastă!

-Porcul! m-am prefăcut indignat.

-Da, porcul…se simţea închis în relaţia noastră, aşa mi-a mărturisit. Vroia libertate, vroia lucruri noi, vroia femei noi…Nu am avut ce face. Ce să-i zic? Să încerc sa-l opresc?.

-Nu….nu aveai cum…, i-am arătat că sunt capabil să o înteleg.

Apoi i-am spus mimând o tristeţe sfâşietoare că mi se întâmplase şi mie, în acelaşi fel mă părăsiseră mai multe femei. Vroiam să creadă că trecusem prin aceleaşi experienţe, că aveam lucruri în comun. Era o strategie bună, imediat după aceea i-am văzut lucirea din ochi ce denota încredere sporită în mine. Continuă pe acelaşi ton:

-Am aşteptat să mă sune, dar nemernicul, idiotul, nesuferitul, nu a făcut-o! Şi nu o să o facă, niciodată, sunt sigură…

Incepu să plângă de-a binelea, cu faţa în palme. Am încercat să o liniştesc, servindu-i o replică din acelea răsuflate, care se spun în asemenea situaţii.

-Linisteşte-te…tu nu te uiţi la tine? Eşti atat de frumoasă…Fraier este el, că nu ştie ce-a pierdut. Şi dacă a facut asta, e clar că nu te-a meritat. Aşa că nu ai de ce să plângi. Ca proasta, îmi venea să adaug, dar m-am oprit la timp, mai ales că îşi ridicase ochişorii înlăcrimaţi cu gene lungi şi mă privea oarecum mirată.

-Dar de ce îţi spun eu ţie toate acestea? Nici măcar nu te cunosc.Nici măcar nu ştiu cine eşti.

Păi normal, dacă nu mă cunoştea, nu avea cum să ştie cine sunt. Am iertat-o, am trecut peste această exprimare îndoielnică şi am decis să-i răspund.

-Păi tocmai asta e…. poate faptul că nu mă cunoşti ţi-a dat puterea să o faci. Dar pe de altă parte, deja pot spune că ne cunoaştem, am petrecut ceva timp împreună.

-Da, uite, vezi, nu ştiu ce mi-ai făcut, dar simt că te ştiu de mult, mult timp…Am încredere în tine, îmi spuse şoptit. Nu ştiu de ce…Nu prea pot să-mi explic, eu nu prea am încredere în oameni.

Vocea ei mă învalui caldă, mă facu să îmi pierd brusc capul. Batea un vânticel călduţ, de început de toamnă, părul i se legănă timid, eu deveneam romantic, stare pe care o detestam, stare de om slab, de papă lapte, nepotrivită unui vânător ca mine. Aşa că am încercat să mă zmulg vrajei, am încercat să mă scutur, dar nu am mai putut, totul îmi era împotrivă, vocea ei din ce în ce mai seducatoare, atingerea pe care o simţii pe braţ, albastrul ochilor umezi, conturul perfect al sprâncenelor, roşul aprins al buzelor voluptoase, totul, toate acestea mă facură să o ating tandru pe obraz, să îi arunc o privire plină de cea mai pură compasiune de care eram în stare, în timp ce acolo, în pantaloni, se naştea o umflătură dureroasă, chinuitoare, cerând parcă eliberarea.

Iar când am auzit-o invitându-mă la o cafea, sus la ea, în garsonieră, pe mine, pe necunoscutul căreia i se deschisese, către care îşi uşurase sufletul, pe mine, omul căruia îi împărtăşise drama, suferinţa, deznădejdea, când am văzut-o ridicându-se şi apucându-mă de mână, picioarele mi se înmuiară, degetele mâinii stângi îmi zvâcniră spasmodic, iar grămezi uriaşe de câini morţi mi se aratară în faţa ochilor, cu balele curgând, cu ochii urduroşi, cu cozile pleoştite şi limbile ieşite. Mă simţeam în al nouălea cer, eram sus, mă înălţaseam, eram uşor ca un fulg, atât de uşor că nici nu am simţit cele şapte etaje pe care le străbăturăm pe jos (liftul era stricat, nu mira pe nimeni, asta era starea lui naturală).

-Cu zahăr sau fără? o auzii pe proaspăta mea cucerire întrebandu-mă din bucătărie, în timp ce eu mă holbam pe pereţii plini de copii xerox înrămate ale unor tablouri celebre. Se pare că aveam de-a face cu o colectionară…

-Fără, o prefer neagră.

Veni cu două ceşti de cafea aburindă. Nu de cafea aveam eu chef, ci de hârjoneală. Vroiam să ard etape, vroiam să trec direct la acţiune, să sar peste preludiu, interludiu şi alte căcaturi din astea. O vroiam sub mine, peste mine, dezlănţuită, umedă şi fierbinte.

-Ce fierbinte e…suspinai, lăsând ceaşca din mână. Dar e foarte bună, ii zâmbii.

Se apropie de mine, făcându-mă să freamat. O atinsei din nou pe obraz si găsii de cuviinţă să o întreb, doar aşa, să vadă că mă interesează.

-Te simţi mai bine?

-Mult mai bine…şi iţi mulţumesc..chiar nu vroiam să rămân singură în seara asta, de mult nu am mai fost singură, nici nu mai ştiu cum e..mi-e frică să aflu.

Vorbea pe un ton grav presupun, pentru că eu nu auzeam ce-mi zicea decât ca într-o transă, eram preocupat de mâna care mi se împletise în părul ei şi care acum aveam de gând să o cobor uşor, la încheietura gâtului, printre vinişoarele violet ce îi pulsau înnebunindu-mă…Lăsă cafeaua din mână, o puse pe tăblia patului, şi mă atinse, lăsându-mă să o sărut, deschizându-şi gura până atunci ferecată, scoţând la iveală o limbă caldă, o masă de carne ce se încolăcea cu a mea, doi peştişori, două larve, două trupuri de melci, atingându-se, umezindu-se, confundându-se, căutându-se.

Şi atunci, atunci, când totul era aşa de minunat, când lumea nu mai exista, când hainele noastre începură să zboare frenetice prin încăpere, aterizând în locuri greu de imaginat, când sânii ei calzi mi se instalară în palme, atunci, când simţurile mă părăsiseră, când pasiunea mă doborâse, mă orbise, mă devorase, atunci, când instinctul meu de vânător era făcut una cu pământul, îngropat, uitat, lepădat, atunci s-a întamplat nenorocirea.

Urlete, nebunie, lătrături, luna, a ieşit luna. Mi s-a făcut foame, îmi înfig dinţii într-un os, mai are fărâme de carne pe el. Îl rod, îl tăvălesc prin pământ, îl împing cu nasul mai încolo, nu-mi mai place, m-am săturat. Mă chircesc într-un colţ, mi-e frig, mi-e groază, mi-e somn. Ii aud, sunt mulţi, mă înconjoară, mă asurzesc, mă irită, mă obosesc. Încerc să-i ignor, imi pun mâinile la urechi, îmi bag degetele înăuntru, apăs, degeaba…

De multe ori am omorât javre de rasă. Îi pândeam pe nesuferiţii care le plimbau înfumuraţi de lesă, îi vedeam cum le privesc, cu adoraţie. Cum le adunau excrementele în punguţe de plastic, cum le lăsau să zburde prin iarbă, printre alte javre, la fel de alintate. Îmi venea să urlu. Stăteam pitit, după un bloc, după un copac sau altceva ce mă sustragea privirilor. Cu puşca la spate. Cum se apropia javra de mine şi se îndeparta de dobitocul de stăpân, gata, o

împuşcam în cap, fără urmă de regret. Mai apucam să văd cum cade, aruncând în jur stropi de sânge, cum pupilele proprietarului se măreau (dacă era femeie mai ducea şi mâna la gură, arătând o durere inimaginabilă) şi cum începea respectivul să ţipe, să înjure şi să alerge spre locul detunăturii. Apoi fugeam mâncând pământul, cu puşca în mână, fără să privesc înapoi. Nu m-au prins niciodata.

Până în seara aceea.

La început am auzit un scâncet. Mi s-au ciulit urechile, auzul meu fin înregistră automat şi sesiză duşmanul. Femeia de sub mine fremăta uşor, nedându-i nici o atenţie. Apoi scâncetul se transformă în râcâit, pesemne animalul vroia să iasă de unde fusese închis. Îmi întrerupsei activitatea, mâinile mele se depărtară de pielea fină pe care o mângâiaseră până atunci.

-Ce s-a întâmplat? mă întrebă partenera mea încalzită.

-Nu ştiu…mi se pare că aud ceva …

Râcâitul se transformă în lătrat şi mă făcu să sar ca fript în picioare. Instinctul meu de vânător, până atunci adormit, se trezi la viaţă, dominându-mi, din nou, simţurile.

-Dar ce ai? E doar Puffi…cătelul meu, se miră dama din faţa mea. Puffi, iubitule, ce ai mami, vrei să ieşi?

Se duse la baie şi reveni cu un ghemotoc grotesc în braţe. Era un pui de cocker, cea mai enervantă rasă, cea mai puturoasă, cea mai şifonată, cea mai buna de omorât atunci, pe loc, fără drept de apel.

-Puffi! urlai. Puffi! ţipai. Vin la tata, Puffi, răcnii, şi îl apucai de ceafă, direct de la mă-sa din braţe.

-Hei, ce faci, lasă-l, nu mi-l chinui, e sensibil sărăcuţul, nu vezi ce mic e?

-Taci, să taci, auzi?

Şi cu o zvâcnitură îl aruncai, direct de pe balcon, de la etajul şapte. Puffi pluti un timp, dând ca apucatul din labe, ziceai că vrea să zboare, însa spre ghinionul său natura nu îl înzestrase cu abilităţi de acest gen. Căzu şi se zdrobi de asfalt, într-o baltă de sânge amestecate cu bucăţele de craniu. Coada îi tremură o singură dată şi el trecu în nefiinţă, în urletele femeii de lângă mine.

-Fi-ţi-ar câinele al dracu, îi zisei şi o împinsei pe pat, furios.

Urmă o ploaie de înjurături cum nu am mai auzit ieşind din gura vreunei fiinţe atât de delicate, înjurături combinate cu racnete furioase, cu încercări de a mă lovi, gherăi, părui. Mă retrăsei spre uşă, îmi ajunsese, vroiam să plec cât mai repede spre casă. Coborâi în viteză cele şapte etaje, ieşii în stradă şi o luai la picior.

Nu apucai să mă departez prea mult. Mă trezii înconjurat de câţiva indivizi grosolani, unii având bâte în mâini.

-Ia stai băi….nenicule! mi se adresă unul, cu vocea groasă. Am auzit ca ţie iţi place să omori animăluţe nevinovate….

Tâmpita aceea de muiere, proastă ca noaptea, îi telefonase unui prieten iubitor, ca şi ea, de animale! Asta aflai printre incnituri, printre loviturile ce-mi erau aplicate sacadat, îndoindu-mă, trântindu-mă la pământ. Apoi totul se întunecă şi îmi pierdui cunoştinţa.

Şi m-am trezit aici, îmbrăcat sumar, printre ei, printre câini, în aer liber, la marginea oraşului. Sunt de trei zile înconjurat de sârma, legat cu un lanţ, lângă o cuşcă. Nemernicii ăstia, mă tratează ca pe un patruped. De doua ori pe zi îmi aruncă ceva de mâncare, de regulă oase, câteodată numai pâine. Am un castron cu apă lângă mine…

Urlu, latru, zbier, şi aşa nu mă aude nimeni. Ridic piciorul şi mă urinez, trag un jet, apoi miros. Scot limba, îmi ling braţele, îmi ling rănile, sunt lovit, m-au lovit, mi-au zis ghioarlă…Sunt un câine, sunt mai câine decât orice câine, sunt om şi totuşi câine, sunt omul-câine….

text de Dumitru George

respiro©2000-2002 All rights reserved.